

ky této kultury. Podle rozšíření nejstarších sekeromlatů spatřuje nejstarší kulturní identitu společného rozšíření na územích severně Alp až po střední oblasti Švédska.

Hodnocená monografie M. Zápotockého nesporně patří k důležitým souborným dílům, v nichž se projevují autorovy znalosti a schopnosti řešit důležité problémy evropské archeologie na patřičné výši a úrovni.

Pavel Košťuřik

Anna Kulczycka–Leciejewiczowa, Osadnictwo neolityczne w Polsce południowo–zachodniej. Próba zarysu organizacji przestrzennej, Wrocław 1993, 223 stran, 62 obrázků v textu, 16 tabulek a 3 mapy.

Téměř po dvacetileté usilovné činnosti předkládá autorka monografické zpracování jihozápadní části Polska v období neolitu a eneolitu. Po úvodní charakteristice zájmového terénu A. Kulczycka–Leciejewiczowa dochází k závěru, že hodnocené území možno blíže charakterizovat na základě výzkumů dvou mikroregionů v oblasti jihozápadního Polska, a to na základě výzkumů v oblasti předhůří Sudet – lokalita Strachów a druhý mikroregion leží v Slezské nížině a reprezentují ho lokality Gniechowice a Stary Zamek. Každý mikroregion zaujímá rozlohu kolem 200 km². V této kapitole je důležitá přehledná tabulka lokalit s poukázáním na velikost odkryvu při výzkumu, období výzkumu a odkaz na základní literaturu.

Druhá kapitola je věnována geomorfologické situaci. Autorka poukazuje na konfiguraci terénu, zmiňuje se o nalezištích bazaltu, dále naznačuje možnost existence komunikací přes Kladsko a Moravskou bránu směrem na jih a rovněž i v opačném směru. Obširně se věnuje půdnímu pokryvu, klimatu a biotopu ve sledované oblasti.

Jádro monografie představuje kapitola 3., 4. a 5., v nichž A. Kulczycka–Leciejewiczowa na základě kulturně–chronologického schématu, který navrhla v úvodní kapitole, provádí vlastní analýzu archeologických pramenů. Ve 3. kapitole hodnotí osídlení kultur podunajského okruhu v oblasti jihozápadního Polska a porovnává je též s jinými oblastmi. Sleduje závislost osídlení na nadmořské výšce, na množství dešťových srážek a na kvalitě půdy. Zjištěná fakta můžeme velmi rychle získat z přehledných obrázků. Zajímavá jsou rovněž zjištění výskytu velkého množství sídlišť na rozmezích mezi jednotlivými druhy půd. Sledované mikroareály, z nichž mikroareál v okolí Strachówa má charakter podhorské oblasti, kde se nadmořské výšky pohybují o 100 m výše než vysloveně nížinný mikroareál kolem Gniechowic, mají též různou skladbu půdy. Různá je též velikost obou mikroareálů. Zatímco strachóvský areál má patnáct seskupení, tak v oblasti Gniechowic máme doloženo osm seskupení. Rozprostírají se na území kolem 2–4 km². Každé seskupení je přirozenou hospodářskou jednotkou, vzdálenou od sebe v mikroregionu Strachówa kolem 1,0–1,5 km a v mikroregionu Gniechowic 2–5 km. Prostory mezi těmito seskupeními byly pravděpodobně terény sběračské, lovecké, surovinové a rovněž zde vedly komunikace. Zajímavá jsou též zjištění polohy jednotlivých lokalit vzhledem k světovým stranám (obr. 13). Během neolitu dochází k částečným změnám, ale v podstatě zvolený model plně v základních rysech vyhovuje. Rovněž v neolitu dochází ke změnám ve velikosti i počtu seskupení na jednotlivých lokalitách (obr. 14–15).

Do třetí kapitoly je zahrnuta problematika charakteru a velikosti osad, což autorka názorně dokumentuje prostřednictvím plánek a vystižnou charakteristikou jednotlivých období jak ze sledovaného území, tak i z důležitých oblastí Evropy. Logicky sem zařazuje různé formy domů a sídlištních jednotek vůbec. Tato část je velmi instruktivní a A. Kulczycka–Leciejewiczowa podává charakteristiku domu z období staršího, středního a závěrečného neolitu s poukazem na případné analogie z jiných území Evropy.

Analogicky jako třetí kapitola je uspořádaná i kapitola následující, v níž autorka charakterizuje období kultury nálevkovitých pohárů. V úvodu kapitoly si všímá rozdílu mezi výběrem terénu, podnebím a množstvím srážek mezi podunajskými kulturami a kulturou nálevkovitých pohárů. Zdůrazňuje, že v období kultury nálevkovitých pohárů byly osídlovány v hodnoceném regionu především levobřežní území, a stejně jako v předchozím období plnily řeky komunikační úlohu. Důležitou roli při změně hospodářské struktury hrála změna podnebí, především ochlazení. S touto změnou souvisí i výstavba sídlišť. Ta jsou jednak velká, jednak kolem velkých sídlišť byla budována malá sídliště, která měla charakter sezónní, zřejmě souvisela s pastevectvím či se sběračstvím a lovem. Kromě problematiky budování sídlišť a vlivu podnebí poukazuje A. Kulczycka-Leciejewiczowa na zdroje surovin, kontakty mezi různými oblastmi Polska a na počátky obchodu. Velmi instruktivní jsou obrázky s plány zkoumaných osad, jejich uspořádáním a se zachycením jednotlivých typů domů a sídlištních objektů vůbec.

Ve stejném duchu je psána i pátá kapitola věnovaná časovému úseku pozdního neolitu (podle naší terminologie pozdní eneolit), kde autorka podobně jako v předchozích dvou kapitolách provádí hodnocení tohoto období, kdy sledované území osídlil lid kulovitých amfor. Také v této kapitole jsou výsledky bádání shrnuty do srozumitelného textu a názorných obrázků či grafů. Prostřednictvím získaných faktů a názorných obrazových příloh dostáváme informaci o základních skutečnostech o nositelích této kultury v širších souvislostech. Kromě kultury kulovitých amfor se autorka dále zabývá přítomností kultury se šňůrovou keramikou a výskytem kultury se zvoncovitými poháry.

Závěrečná kapitola podává shrnutí výsledků a poznatků z předchozích kapitol. Prostřednictvím map a grafů dostáváme mnoho informací o osídlení jihozápadního Polska během neolitu a eneolitu. Kromě hustoty osídlení v jednotlivých oblastech poukazuje autorka i na význam nadmořských výšek, bonitu půdy, četnost chovných zvířat v jednotlivých kulturách a poměr mezi domestikovanými zvířaty a lovnou zvěří. Získané poznatky z analyzovaného materiálu využívá k logickým závěrům a zamýšlí se nad celkovou problematikou hospodářství zájmové části Polska.

A. Kulczycka-Leciejewiczowa napsala pozoruhodnou monografii, která se jistě stane příkladem pro zpracování dalších oblastí nejenom Polska, ale i evropských regionů. Zvláště v recenzované práci vyniká autorčina preciznost a důkladná znalost problematiky neolitického a eneolitického osídlení jihozápadního Polska.

Pavel Košťurík

Hanuliak, M. – Kuzma, I. – Šalkovský, P.: *Mužla-Čenkov I. Osídlenie z 9.–12. storočia*. (Materialia Archaeologica Slovaca, t. X.). Nitra 1993. 376 str., 25 obr., 26 text. tab., 182 tab., 6 příloh.

Publikace je dílčím a předběžným vědeckým vyhodnocením raně středověkých objektů objevených při předstihovém archeologickém výzkumu z let 1980–1987 v poloze Vilmakert na polykulturní lokalitě v Mužle-Čenkově. Jde o nezaplavovaný ostrov v inundaci na břehu Dunaje, na němž bylo na ploše 4.600 m² prozkoumáno 266 (271) sídlištních objektů a 14 kostrových hrobů vedle 6 koster pohozených v sídlištních jamách.

Vysoce je třeba ocenit pohotovost a rychlost, s níž autoři předložili vědecké veřejnosti výsledky svého terénního výzkumu, který vlastně ještě není dokončen (1988–1990 tam bylo prozkoumáno dalších 100 sídlištních objektů a 90 hrobů). I toto dílčí vyhodnocení dosud největší prozkoumané raně středověké sídlištní aglomerace na Slovensku má však zásadní význam jako vzor a východiště pro zpracování dalších velkých sídlištních aglomerací, které byly v posledních desetiletích na českém a slovenském území prokopány a zůstaly zatím nezveřejněny.